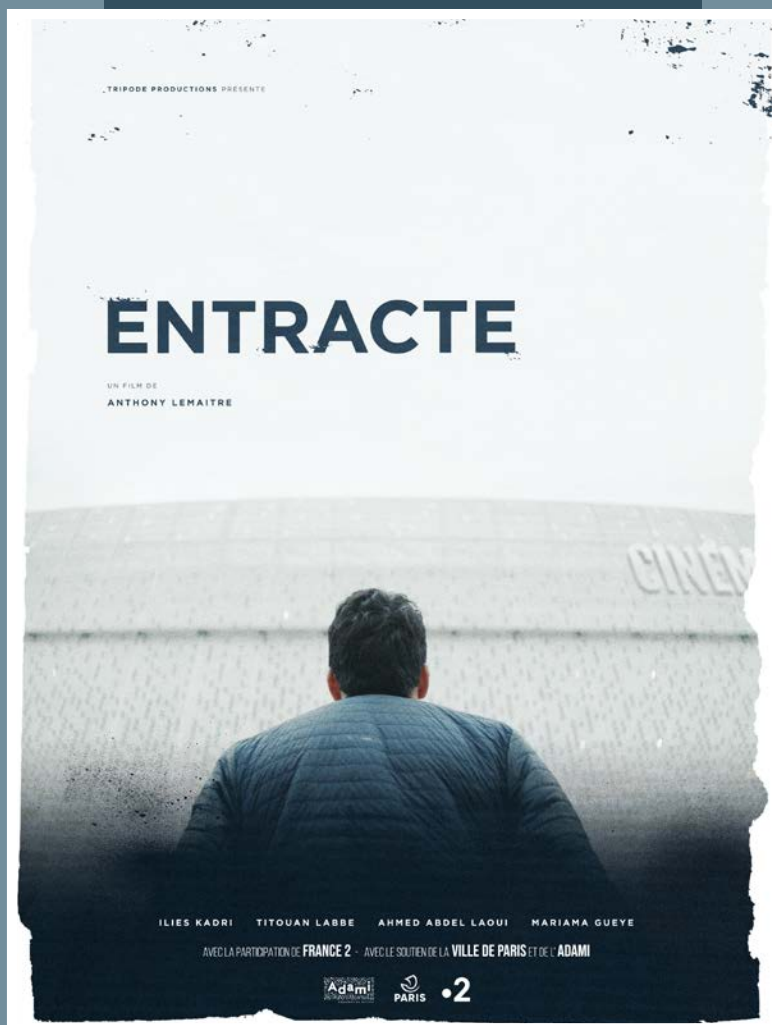

FAST & FURIOUS VS HOȚI DE BICICLETE

INTERMISSION

Film

Intermission / Pauză, regizat de Anthony Lemaître, Franța, 2019

Competențe consiliere și orientare

Autocunoaștere și dezvoltare personală; Managementul informațiilor și al învățării; Comunicare și abilități sociale.

Fișa poate fi folosită

și la următoarele materii:

Limba română, limba franceză

Competențe cinematografice:

Neorealismul italian, box office, blockbuster, film de artă, film independent, cine-club

Nivel

Clasa a IX-a - a XII-a

CUPRINS

- Sinopsis film
- Despre regizor
- Elemente de contextualizare
 - Intenția regizorală
 - Despre spectatorul de cinema și cinematografele din România
 - Termeni și concepte: film de artă, blockbuster, cine-club
 - Tradiția cine-cluburilor în Franța
 - Cine-clubul Academiei Europene de Film
- (re)Vizionarea filmului
 - Tu rămâi la Q&A-uri după proiecții?
 - Ce vede protagonistul la cinema?
 - Despre Hoți de biciclete și neorealismul italian.
- Subiecte de discuție și activități propuse
- Filmografie

INTERMISSION / PAUZĂ

SINOPSIS

Yacine și doi prieteni de-ai lui vor neapărat să vadă Fast & Furious 8 la un multiplex de la periferia Parisului. Din păcate pentru ei, nu-și permit decât bilete la filmul dat de cine-club. Pentru Yacine, ceva ce trebuia să fie o stratagemă de acces se transformă într-o experiență surprinzătoare.

Sursa foto: shortcuts.pro

DESPRE REGIZOR

Anthony Lemaitre este autodidact. A învățat să scrie scenarii și să regizeze filme realizând pe cont propriu scurtmetraje și seriale web. Producțiile lui au fost proiectate la festivaluri internaționale și preluate de televiziune.

Pauză este al treilea scurtmetraj al său și primul făcut cu o casă de producție. A primit Premiul Publicului în 2021, la My French Film Festival, și a fost proiectat la mai multe festivaluri internaționale, printre care: Rotterdam International Film Festival, Dakar Court și FIFF (Belgia).

În mic, *Pauză* este o poveste despre trei băieți care vor să intre la un film dar nimeresc la altul, iar unul dintre ei rămâne până la final. În mare, este despre preferințele cinefile ale unei generații și micile porțițe (cluburile de film) prin care ele pot fi îmbogățite, ghidate. Este, de asemenea, și o poveste despre ce vedem – un spectator tânăr, confruntat cu un film despre viața extrem de dură a unui tată și a unui fiu în Italia de după Al Doilea Război Mondial. Mai este și o poveste despre ceea ce nu vedem, dar putem construi din indiciile pe care ni le dau replicile lui Yacine: că adolescentul se regăsește în relația înduioșătoare tată-fiu din *Hoți de biciclete* și că are el însuși o viață plină de neajunsuri.

Intenția regizorală

“

„Filmul meu spune povestea întâlnirii unui adolescent de la marginea orașului cu o nouă formă de cinefilie.”¹

„În prima parte, mi-am dorit să arăt un adolescent care se duce la un film la care nu s-ar duce în mod normal. În a doua parte, am vrut să arăt cum acest adolescent devine adult. Cred că sunt multe cazuri în care tinerii trebuie să se separe de grupul lor pentru a se emancipa. (...) Am vrut ca el să fie captivat de această nouă formă de cinema, iar prin asta să se distanțeze de anturajul lui. Apoi, mai e și relația cu tatăl.”²

„Un tânăr ajunge să vadă un film pe care nu l-ar vedea în mod normal”

Ajunși la multiplex, cei trei prieteni din scurtmetraj fac tot posibilul să vadă noul *Fast & Furious*, deși biletul la un film nou e scump pentru ei. Dialogul ce precedă tentativa lor de a intra pe ușa din spate ne dă o idee despre cât de mult înseamnă pentru ei filmele din seria studiourilor americane Universal.

„Cred că prima secvență, în care se discută despre *Fast & Furious*, este foarte importantă”, spune regizorul. „Trebuia să fie o discuție sinceră. Intenția nu este să ne amuzăm pe seama lor. Pentru ei, asta înseamnă cinema. De altfel, așa a fost și în cazul meu. Mergeam cu prietenii la *Fast & Furious*, Misiune imposibilă, seria James Bond, și dezbăteam adesea cu aceeași seriozitate cu care criticii de film ar dezbate un film vechi, de artă. Intenția a fost să reflectăm fix asta.”²

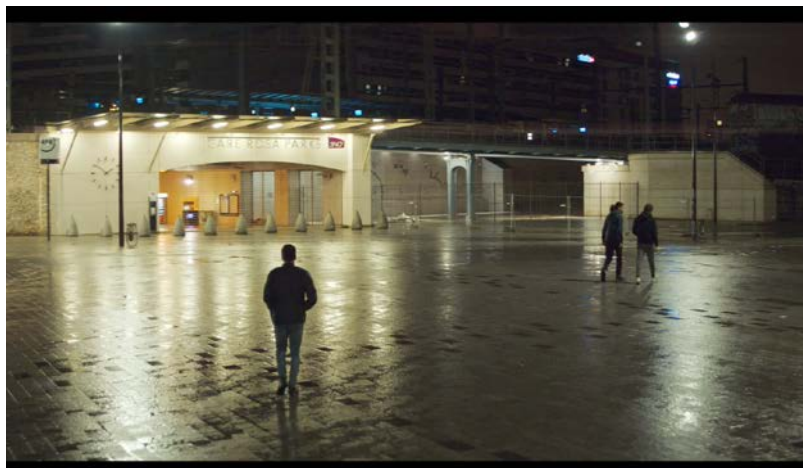
Să privim mai îndeaproape - despre ce discută, de fapt, băieții?

Scena de la finalul *Fast & Furious 7*, pe care o comentează cu patos Yacine, poate fi privită în oglindă cu finalul scurtmetrajului. În ea, drumurile celor doi prieteni, Dominic și Brian, se despart, poate pentru totdeauna.

În mod similar, în cadrul final din scurtmetraj, Yacine și prietenii săi pleacă în direcții diferite. Pentru că Yacine se ferește să le spună adevărul despre experiența lui la film, nu știm ce se va întâmpla mai departe cu relația lor.

- Scena descrisă mai sus are ca fundal sonor *See You Again*, interpretat de Wiz Khalifa ft. Charlie Puth. Căutați versurile cântecului și comentați alegerea lui.
- Căutați piesa de la finalul scurtmetrajului *Pauză*. Vi se pare o alegere potrivită? Ce altă coloană sonoră ați fi ales?

Știați că: Paul Walker, care l-a jucat pe Brian O'Conner în seria *Fast & Furious*, a murit într-un accident de mașină în 2013, împreună cu un prieten. Cum filmările la *Fast & Furious 7* erau încă în desfășurare la acea dată, echipa de producție s-a folosit de dubluri și de tehnologia CGI pentru a termina filmul. Frații lui Walker au contribuit și ei la acest proces. Scena de final, la care băieții din scurtmetraj recunosc, vrând, nevrând că au plâns, a fost, prin urmare, un omagiu adus lui Walker.

2. Video: [MyFFF] Watch our discussion with Anthony Lemaître, director of "INTERMISSION": <https://www.youtube.com/watch?v=aMiGFxGicCw&t=80s>

Ce filme văd românii la cinematograful?

Potrivit top-ului de box office din 2022, cele mai vizionate filme din cinematografele românești au fost: *Jurassic World: Dominion*, *The Batman*, *Black Panther: Wakanda Forever*, *Miriculică*, *Doctor Strange in the Multiverse of Madness*, *Minions: The Rise of Gru*, *Thor: Love and Thunder*, *Top Gun: Maverick*, *Avatar: The Way of Water* și *Teambuilding*.³

Pentru prima oară în ultimii patru ani, regăsim și două filme românești (niciun alt film european nu este în top 10). În rest, este vorba exclusiv de blockbustere americane, o parte dintre ele din seria Marvel sau DC.

TERMENI ȘI CONCEPTE

Box office - reprezintă totalul încasărilor realizate cu un film, la sfârșitul difuzării acestuia în cinematografe.

Blockbuster - termen folosit pentru un film care are un mare succes financiar. El se referă la producțiile comerciale în care se investesc sume uriașe (nu numai pentru realizare, cât și pentru promovare și distribuție). În România, astfel de filme se văd, cel mai des, la mall.

Film de artă (arthouse) - termen folosit, de regulă, pentru un film care prin calitatea lui contribuie la dezvoltarea culturii cinematografice și diversității culturale. În general, filmul de artă respectă mai degrabă viziunea artistică a regizorului decât cerințele pieței. El este, de obicei, o producție independentă sau cu finanțare de la instituții publice. În filmele de artă, putem vedea adesea actori mai puțin cunoscuți sau chiar amatori, decoruri modeste, locații din lumea reală, și foarte rar cascadorii impresionante sau efecte speciale, care sunt extrem de costisitoare.

Film independent (indie) - Film produs și distribuit din surse proprii, fără legătură cu un studio mare de film. De la bun început a existat o separare între marile studiouri producătoare de film (vezi fișa de introducere în cinematografie despre studiourile de film *Gaumont și Pathé*) și cineastii independenți. Cele două poluri au ajuns în timp să se unească, odată ce studiourile mari au înțeles că filmele independente pot avea parte de un mare succes de public și deci încasări considerabile. La ora actuală, există companii de film independent în toată lumea, însă și marile studiouri de film au divizii speciale care produc filme indie, al căror cost de producție este extrem de scăzut în comparație cu cel al unui blockbuster.

Care este starea cinematografelor de stat din România?

Regia Autonomă de Distribuție și Exploatare a Filmelor RomâniaFilm (RADEF) este o companie de stat. Până în 1990, deținea peste 400 de cinematografe în țară. În 2018, când a intrat în insolvență la cererea ANAF, mai avea funcționale doar 16 cinematografe.

Majoritatea clădirilor care găzduiau cândva cinematografe s-au transformat în discoteci, baruri, case de schimb valutar etc. sau au fost retrocedate foștilor proprietari. Multe dintre acestea au fost lăsate pur și simplu în paragină. În marea majoritate a cazurilor,

primăriile nu și-au asumat responsabilitatea de a prelua și a reda aceste spații spectatorilor.

În 2014, s-a lansat *Salvați Marele Ecran*, o platformă online interactivă care a încercat o cartografiere a tuturor sălilor de cinematograful aflate în proprietatea statului. Scopul ei era să responsabilizeze publicul și autoritățile, ca să găsească soluții pentru refacerea rețelei de cinematografe din România (la data lansării campaniei, 78% din orașele României nu aveau niciun cinematograful funcțional).⁴

- Dacă vreți să citiți mai multe despre cinematografele din România, cu bune și cu rele, recomandăm numărul 3 al revistei Films in Frame (<https://www.filmsinframe.com/ro/produs/revista-films-in-frame-2023>), care conține un dosar dedicat subiectului, intitulat Înapoi la cinema.
- Încercați să aflați de la părinți sau bunici dacă mergeau la cinema când erau tineri. Cum arăta pe atunci cinematograful din oraș, ce filme preferau să vadă și ce amintiri au legat de experiența de vizionare?

3. Articol: Care au fost cele mai vizionate 10 filme în cinematografele din România în 2022, 28 decembrie 2022: <https://www.kissfm.ro/articol/24066/care-au-fost-cele-mai-vizionate-10-filme-in-cinematografele-din-romania-in-2022>

4. Salvați Marele ecran: <https://salvatimareleecran.ro/filmpromotion.ro/cinematografe>

Câteva cinematografe pentru iubitorii filmelor de artă:

București

- Cinemateca Eforie - aflată într-o clădire din 1947 proiectată de arhitectul Jean Monda, a devenit cinematecă în a doua jumătate a lui 1982. Educația cinematografică se numără printre atribuțiile sale asumate.
- Sala Union - a fost cinematecă între 1964 și 1982. Proiectează filme ale Arhivei Naționale de Filme, dar și producții noi.
- Cinema Europa - face parte din rețeaua Europa Cinemas, contribuind astfel la popularizarea filmului european (lista completă a cinematografelor membre Europa Cinemas)
- Cinema Elvire Popesco - un reper pentru cinefilii bucureșteni, cinema din curtea Institutului Francez există din 1974 și a fost complet renovat în 2011. Are o programare bazată pe filme de autor.

Cluj-Napoca

- Cinema ARTA - cinema de artă independent, privat. Istoria lui a început în 1913. A fost închis în 2012 și redeschis recent, datorită eforturilor Monicăi Sebestyen, moștenitoarea cinematografului.⁵
- Cinema Victoria - are o istorie de peste 100 de ani. Este administrat, în prezent, de Asociația Victoria Film.

Timișoara

În ultimii doi ani, la Timișoara s-au redeschis două dintre fostele mari cinematografe aflate cândva în proprietatea RADEF, alte trei fiind în curs de renovare:

- Cinema Victoria - o sală multifuncțională dedicată în special filmelor de artă și spectacolelor de teatru independent, redeschisă în 2022.
- Cinema Timiș - redeschis în toamna lui 2023, are 529 de locuri, putând găzdui proiecții, spectacole și concerte.

Tradiția cine-cluburilor în Franța

Potrivit lui Laurent Mannoni, director al direcției de Patrimoniu la Cinemateca Franceză, cuvântul „*ciné-club*” a apărut în 1907, odată cu crearea Ciné-Club de către Edmond Benoît-Lévy, la cinematograful Omnia Pathé din Paris. Cu toate acestea, abia în 1920, după ce criticul Louis Delluc și câțiva prieteni ai săi creează publicația *Le Journal du Ciné-Club*, începe să crească numărul de cine-cluburi.⁶

Scopul lor era, în primul rând, de a contribui la recunoașterea cinemaului ca artă, ceva deloc ușor acum un secol, când cinemaul era privit mai mult ca o formă de divertisment de bălci.

În 1924, clubul lui Delluc fuzionează cu CASA (*Club des Amis du 7e Art*) devenind „*Ciné-club de France*”, sub conducerea lui Léon Moussinac (critic și teoretician de film), Germaine Dulac (regizoare și teoreticiană) și Jacques Feyder (actor, regizor și scenarist). La întâlnirile clubului, au adeseori loc discuții aprinse între specialiști în arta cinemaului și public.

Spre finalul celui de-Al Doilea Război Mondial, din octombrie 1944, cluburile de film cunosc un reviriment, promovând „eliberarea” în toate sensurile cuvântului. Cunoscutul critic și teoretician de film André Bazin organiza și comenta proiecții la Maison de la Chimie, pentru un public din ce în ce mai numeros.⁷

Ca să înțelegeți amploarea fenomenului, Federația Franceză a Cluburilor de Film, creată la sfârșitul anului 1946, reunea peste 100.000 de membri, în peste 150 de cluburi. După 1965, succesul televiziunii (la pachet cu comoditatea de a vedea filme acasă) a dus nu numai la scăderea numărului de spectatori din sălile de cinema și la închiderea multor cinematografe, ci și la declinul cine-cluburilor.

Academia Europeană de Film și noul său cine-club

Academia Europeană de Film (AEF) a fost înființată în 1989, la inițiativa câtorva dintre cei mai buni regizori europeni. Avându-l ca prim președinte pe nimeni altul decât regizorul de film și teatru Ingmar Bergman, scopul ei a fost, încă de la început, promovarea intereselor industriei cinematografice europene.

AEF încearcă să sprijine și să conecteze cei 4.600 de membri ai săi, promovându-le munca, dar și să educe publicul de toate vârstele despre filmul european. Luna Filmului European, Premiile Filmului European și lansarea,

în toamna lui 2023, a Clubului de Film European sunt câteva dintre inițiativele notabile ale organizației.⁸

Co-creat de tineri și fondat de Creative Europe MEDIA, *Clubul de Film European* este o platformă de film și o rețea de cluburi de film din întreaga Europă, menită să le permită tinerilor cinefili de 12-19 ani să vizioneze și să discute împreună filme europene, și să le împărtășească pe ale lor. Înscrierea în club este gratuită și accesibilă oricărui adolescent din Europa.⁹

De ce alegem să împărtășim povești? Care credeți că sunt avantajele înscrierii în cluburi de carte, muzică sau film?

Dacă ați organiza un cine-club, care ar fi primul film pe care l-ați proiecta și de ce? Plecând de la acest răspuns, continuați programarea cine-clubului și alegeți următoarele patru filme. Motivați alegerile.

Tu rămâi la Q&A-urile de după proiecții?

La finalul filmului, organizatoarea cine-clubului invită publicul la o discuție despre *Hoți de biciclete*. Puținii spectatori părăsesc sala, Yacine fiind singurul care rămâne. Este o situație ușor intimidantă, dar care permite nașterea unui dialog între doi străini. Cinematografia are această putere de a stârni conversații și întrebări, de a apropia oamenii, inclusiv pe cei cu puncte de vedere diferite.

Q&A-ul este un prilej pentru verbalizeze deopotrivă părerile exercițiu de exprimare. Yacine își dă seama că filmul acela vechi, alb-negru, cu actori de care nu a auzit niciodată, tocmai i-a servit „o felie de viață” ca viața lui, că povestea l-a atins, pentru că se regăsește în ea. Vorbind cu organizatoarea, realizează că vrea să mai vadă astfel de filme și că, deși nu a rămas decât el în sală la final, nu e deloc singur. Va avea cu cine vorbi despre ele.

spectator să-și
și emoțiile, un

5. Articol: *Monica Sebestyen, director Cinema Arta: „În lipsa unei strategii și politici de dezvoltare a cinematografiei, fiecare se descurcă pe cont propriu”*, de Dan Boicea, 18 septembrie 2023: <https://www.ziarulmetropolis.ro/monica-sebestyen-director-cinema-arta-in-lipsa-unei-strategii-si-politici-de-dezvoltare-a-cinematografiei-fiecare-se-descurca-pe-cont-propriu/>
6. Wikipedia: *ciné-club*: <https://fr.wikipedia.org/wiki/Cin%C3%A9-club>
7. Articol: *Éléments sur l'histoire des ciné-clubs en France. Les projections non commerciales passées, présentes, à venir...*, de Michael Hoare, 2007: <https://www.autourdulermat.fr/article19.html>
8. European Film Academy: <https://www.europeanfilmacademy.org/>
9. European Film Club: <https://www.europeanfilmclub.com>

„Un tânăr se detașează de grup” - ce vede protagonistul la cinema?

Lansat în 1948 și realizat de actorul și regizorul Vittorio de Sica, *Hoți de biciclete* e considerat capodopera neorealismului italian. În 1952, când revista britanică de film Sight & Sound a organizat pentru prima dată sondajul său prin care regizorii și criticii de film aleg cele mai bune filme făcute vreodată, *Hoți de biciclete* a ieșit pe locul I.

Povestea e cam așa: Antonio, un italian foarte sărac, găsește cu greu ceva de muncă - să lipească afișe prin oraș. E un post bine plătit pentru clasa muncitoare a Italiei anilor 1940, un post ce îi poate salva familia de la foamete. Doar că, pentru a-l primi, e obligatoriu să aibă bicicletă, iar el și-o amanetase pentru bani de mâncare. În disperare de cauză, pentru a răscumpăra mijlocul de transport, soția lui renunță la toate așternuturile din casă.

Bicicleta aduce bucurie și speranță în casă, însă este rapid furată. Întregul film devine apoi o cursă contra cronometru, întinsă pe o zi liberă de duminică în care Antonio și fiul său, Bruno, încearcă să recupereze bicicleta, pentru a asigura continuitatea postului de luni încolo.

Sursa foto: imdb.com

Nedreptatea întregului sistem și proporțiile ei sunt incredibile. Cazul tatălui furat, la care suntem martori, este doar o picătură dintr-o lume aglomerată în care toți mor de foame, toți aleargă după joburi, tuturor le este greu. *Hoți de biciclete* are un mod extrem de special de a combina senzația de privire intimă asupra destinului unui singur individ, cu o privire din avion asupra unei întregi păтури sociale. Dimensiunile micro și macro se unesc în povestea aceasta a unui, în fond, mic mare ghinion.

Prin urmare, nu e deloc întâmplătoare prezența filmului *Hoți de biciclete* în povestea despre trei tineri care vor să intre la cinematograful fără să plătească. Nu e întâmplător nici că unul dintre acești tineri provine dintr-o familie cu probleme financiare și este îngrijorat și supărat pe tatăl lui, care îi impune să se angajeze după ce termină liceul.

Filmul lui de Sica e despre sărăcie extremă și neputință, dar și despre iubire necondiționată și încredere.

Pentru Yacine, *Hoți de biciclete* nu e o evadare din realitatea proprie, cum sunt blockbusterele la care mergea cu prietenii lui, ci un mod de a privi din unghiuri diferite acea realitate. Nu știm dacă Yacine se vede mai degrabă pe sine când era mic pe ecranul de cinema, dar este clar la vârsta la care se poate identifica deopotrivă cu copilul și cu adultul. Dacă la începutul scurtmetrajului aflăm are o relație dificilă cu tatăl lui, de care încearcă să scape venind cu 45 de minute mai repede la cinema, la final vedem, cel mai probabil, un fiu care nu-și mai judecă părintele la fel de aspru. Nu știm ce a înțeles despre tatăl lui, putem doar bănuși că povestea a ajutat la umanizarea tatălui-erou negativ de la început de poveste.

„Poate îi va vorbi altfel tatălui, tocmai pentru că a văzut acel film”, spune regizorul Anthony Lemaitre. „De-

Capătură ecran *Hoți de biciclete*

asta la final, când prietenii îl întreabă «Ce o să-i zici lui taică-tu?», el zâmbește și spune «Om vedea.» Nici el nu știe cum se vor derula lucrurile, dar poate e ceva mai pregătit pentru acel moment, pentru că înțelege un pic mai bine relația tată-fiu. Acel film vechi, de acum 50-60 de ani, i-a deschis ochii către propriul lui univers. Pentru că e despre un tată într-o lume în criză, pentru că vorbește despre sărăcie... Asta îl mișcă. Aceste filme încă au o puternică rezonanță socială. Și eu am revăzut recent filmul și am fost foarte mișcat. Are peste 50 de ani, dar abordează teme care, din păcate, sunt încă extrem de actuale.”²

Neorealismul italian e un curent cinematografic care a reflectat profunda criză economică din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. El a adus în atenție, fără perdele de fum, viața claselor muncitoare și drama socială a anilor 1940-1950. (Un alt film reprezentativ al curentului a fost *Roma, oraș deschis*, capodopera lui Roberto Rossellini din 1945, despre lupta rezistenței din Roma împotriva naziștilor.)

În cartea *Lucruri care nu pot fi spuse altfel*, Andrei Gorzo (critic de film și profesor universitar) amintește de caracteristicile neorealismului potrivit lui Millicent Marcus (profesoară la Yale și autoare a cărții *Italian Film in the Light of Neorealism*):

- Filmări în ambianțe reale (deci nu în studio);
- Cadre lungi;
- Decupaj neutru;
- Lumină naturală;
- Predominanța planurilor generale și medii (deci nu a prim-planurilor);
- Respect pentru continuitatea temporală și spațială;
- Subiecte contemporane, „rupte din viață”;
- Povești fără întorsături sau coincidențe extraordinare și cu deznodăminte incomplete;
- Protagonști aparținând claselor defavorizate;
- Actori neprofesioniști;
- Dialoguri apropiate de felul în care vorbesc oamenii de pe stradă;
- Critică socială implicită.

(Neo)realismul este însă mai mult decât această înșiruire strictă de caracteristici. În filmele neorealiste, „înainte de a fi bună sau rea, lumea pur și simplu este”, spune Andrei Gorzo. Neorealismul păstrează „ceea ce Bazin numește «integritatea» sau «întregitatea» realului. Una dintre performanțele neorealiștilor, cu efect revoluționar asupra artei filmului, este acela de a împăca exigențele dramei cu respectul pentru caracterul contingent al vieții reale (caracterul de poate să fie, poate să nu fie, poate să se întâmple, poate să nu se întâmple) și pentru toată compoziția acesteia (inclusiv timpii «morți», momentele în care nu ni se întâmplă nimic important).”¹⁰

În *Hoți de biciclete*, acest citat ar putea fi ilustrat prin momentul în care Antonio și fiul său se opresc din căutarea bicicletei pentru că pornește ploaia și sunt nevoiți, împreună cu restul lumii din piață, să se refugieze sub o streășină. Acolo nu se întâmplă nimic altceva decât că așteaptă. Este un moment ce nu duce acțiunea mai departe, ci ține de viață, așa cum este ea.

În ciuda faptului că *Hoți de biciclete* a rămas până astăzi unul dintre cele mai cunoscute titluri atunci când vorbim despre neorealismul italian, la o privire mai atentă, criticul de film Andrei Gorzo demonstrează că filmul nu respectă întru totul regulile de mai sus.

Vedeți *Hoți de biciclete* și încercați să depistați motivele pentru care filmul nu se încadrează până la capăt în granițele neorealismului.

10. Carte: *Lucruri care nu pot fi spuse altfel*, de Andrei Gorzo, ed. Humanitas, 2012

Subiecte de discuție și activități propuse:

■ De ce credeți că filmul se numește *Pauză* (fr: Entracte)? Vi se pare un nume potrivit? Propuneți una-două alternative.

■ Ce v-a plăcut cel mai mult la film?

■ Care este genul vostru preferat de filme?

Recomandați-le colegilor două-trei, scriind câte un paragraf despre fiecare.

■ Ce influență credeți că va avea vizionarea filmului *Hoți de biciclete* asupra relației protagonistului cu tatăl său? Formați echipe de doi și imaginați dialogul de la întoarcerea acasă.

■ Vi s-a întâmplat să mergeți la un film și sala să fie aproape goală? Dacă da, la ce film? De ce credeți că erau atât de puțini spectatori la proiecție?

■ Cum credeți că ar fi reacționat cei doi prieteni dacă Yacine le-ar fi spus adevărul? Voi v-ați aflat vreodată într-o situație similară, să vă fie rușine să le spuneți prietenilor că v-a plăcut un film? Aveți curajul acum să povestiți care?

■ Următorul film programat la cine-club este *12 oameni furioși* (*12 Angry Men*, regia Sidney Lumet, 1957). L-a văzut cineva din clasă? Citiți despre el și discutați dacă v-ar plăcea să-l vedeți sau nu. Motivați răspunsurile.

Filmografie:

Ladri di biciclette / *Hoți de biciclete*, 1948, regia Vittorio de Sica, Italia, 93 min.

Despre film: <https://www.imdb.com/title/tt0040522>

Fast & Furious 7 / *Furios și iute 7*, 2015, regia James Wan, SUA, 137 min.

Despre film: <https://www.imdb.com/title/tt2820852/>

Roma, città aperta / *Roma*, oraș deschis, 1945, regia Roberto Rossellini, Italia, 100 min.

Despre film: <https://www.imdb.com/title/tt0038890/>

PROGRAM CO-FINANȚAT DE:

Groupama

PRIMĂRIA ȘI
CONSILIUL LOCAL
CLUJ-NAPOCA

CONSILIUL
JUDEȚEAN
CLUJ

INSPECTORATUL ȘCOLAR
JUDEȚEAN CLUJ

CENTRUL
CULTURAL
CLUJEAN

fondation
BOTNAR

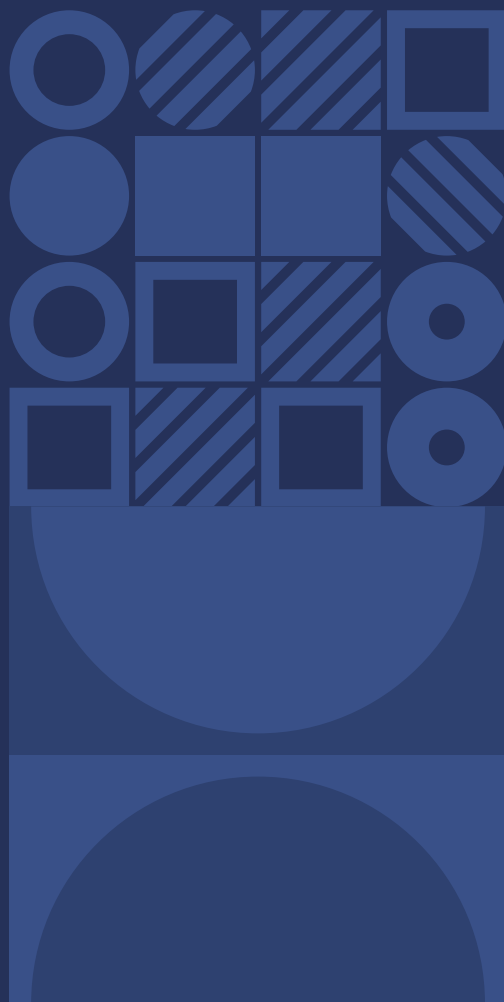

UBB

VISIT CLUJ
The Heart of Transylvania

●●□ Ora de cinema

Program de educație cinematografică
și educație prin film

2023

oradecinema.tiff.ro

ISBN 978-973-0-37363-9